

Navnlig hurtighed er altafgørende i sager, hvor det drejer sig om en frihedsberøvet patient, der ønsker berettigelsen af frihedsberøvelsen efterprøvet.

Det er meget væsentligt for både patienten og psykiatrien, at man kan få prøvet berettigelsen af frihedsberøvelsen uden straks – som efter mindretallets forslag – at skulle stilles øje til øje med en domstol. Man må frygte, at en del vil afholde sig fra eller blive frarådet at klage, såfremt første klageinstans er en domstol. Det vil være værre at have fået en domstols stadfæstelse af en frihedsberøvelse end at have fået samme afgørelse af et lidt mere diskret klagenævn. Man aner klagerens omdømme fremover: »Ikke nok med at han blev tvangsindlagt; han blev osse dømt til at forblive derinde«. Det vil belaste forholdet mellem patient og psykiatri, og det vil forværre klimaet omkring den udskrevne patient. Det vil øge diskriminationen. Naturligvis vil det være en bedre hævn for den uretmæssige frihedsberøvelse at få en domstols end et klagenævns ord for, at psykiatrien er uretfærdig, men det er min tro og mit håb, at

psykiatrien vil blive udøvet på en sådan måde, at afgørelser til patientens fordel forbliver uhyre sjældne.

Lægeforeningen er i øvrigt imod oprettelse af små lokale klagenævne til afgørelse af klagesager over lægebehandling, men vedrørende klager over tvang i psykiatrien forholder det sig anderledes. Disse sager har et helt andet indhold end andre klager over lægebehandling. Ja, det er tvivlsomt, om man overhovedet i sædvanlig forstand kan karakterisere disse sager som »klager m.v. over lægelig behandling og virksomhed«. Klager drejer sig om berettigelse af tvang og evt. magtanvendelse, hvilket ikke er tilfældet i andre klagesager vedrørende behandlingen. Da det desuden drejer sig om sager inden for et snævert gebet, vil der hurtigt etableres en ekspertise i de foreslåede nævne. Det er således meget bevidst, at lægeforeningen går ind for ét system vedrørende klager over lægers anvendelse af tvang i henhold til den her omhandlede lov og et andet system vedrørende klager over lægers virksomhed i øvrigt.

Hans Iver Enemark

D.A.D.L.'s næstformand og medlem af udvalget vedrørende sindslidendes retsstilling

Der henvises til D.A.D.L.'s skrivelse til Justitsministeriet s. 2752.

Litteratur

1. Lægeforeningen. Sindssygeloven. Ugeskrift for Læger 1982; 144: 3707–8.
2. Hohwy E. Skal sindssygeloven ændres – eller helt afskaffes? Ugeskrift for Læger 1982; 144: 3692.
3. Betænkning om registrering af tvangsindlæggelse i Det centrale kriminalregister. Ugeskrift for Læger 1984; 146: 907–16.
4. Enemark HI. Registrering af tvangsindlæggelser i Det centrale kriminalregister. Ugeskrift for Læger 1984; 146: 900.
5. Principbetænkning om tvang i psykiatrien. Ugeskrift for Læger 1986; 148: 2795–803.
6. Lægeforeningen. Principbetænkning om tvang i psykiatrien. Ugeskrift for Læger 1986; 148: 2805.
7. Adserballe H. Frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien. København: F.A.D.L.'s forlag, 1977. Disp.